

Arrest

nr. 280 512 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughouding van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2022 (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2022, om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 6 november 2022 op de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht 30313. Door de met grenscontrole belaste autoriteiten werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 november 2022 een beslissing tot terugdrijving. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 280 107 van 14 november 2022 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 6 november 2022.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 november 2022 een nieuwe beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 16.11.2022 om ... uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem. werd door ondergetekende, [D.A.] inspecteur

de heer :

naam [O.] voornaam [Y.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...] afgegeven te Marokko (Préfecture de Tanger) op : 07.05.2021

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Spaans Consulaat Generaal te Tanger geldig van 10.07.2021 tot 10.07.2023 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Tanger met het vliegtuig met vluchtnummer 3O113 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene is toegekomen op 06.11.2022 vanuit Tanger, waarbij hij in het bezit was van een Schengenvisum C, afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. Hoewel dit een visum is afgeleverd voor toeristische doeleinden, maakte hij gebruik van dit visum om zich als student in te schrijven. Dit visum laat echter niet toe om lang verblijf te beogen.

Bovendien is dit visum niet meer geldig gezien de overschrijding van de toegelaten verblijfsduur. Zijn tijdelijke verblijfsdocument is ook niet langer geldig, met name de geldigheid was tot 31.10.2022. De Bijlage 15 die werd afgeleverd op 31.10.22, op het moment dat betrokkene zich niet eens in België bevond, heeft geen grensoverschrijdend karakter. Dit document heeft dan ook geen enkel bevestigend karakter inzake automatische verlenging van zijn verblijf. Gezien betrokkene het grondgebied heeft verlaten zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel en ook geen grensoverschrijdend document heeft, kan hij ook niet genieten van recht op terugkeer, zoals voorzien in art 19, §1 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hij op vermeende stage zou zijn gegaan in een garage in Tanger, doet hier geen enkele afbreuk aan. Betrokkene dient dus te beschikken over een D visum om het grondgebied te kunnen betreden met het oog op lang verblijf, met name als student.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings-

of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn teruggedrijving naar Marokko. Hij stelt dat er dus geen beroep kan worden gedaan op de gewone schorsingsprocedure, omdat een beslissing van de Raad dan te laat zou komen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rehtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,

2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,

3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.

3.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing motiveert de weigering tot de toegang tot het grondgebied als volgt:

[...]

Deze motivering is volstrekt niet afdoende daar zij steunt op een gebrek aan behoorlijke feitengaring wat betreft het verblijfsrecht an sich van verzoeker.

De A-kaart van verzoeker was geldig tot 31.10.2022. Op 31.10.2022 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15. De gemeente heeft de bijlage 15 afgeleverd omdat het dossier van verzoeker volledig was en in orde was. Het dossier werd op 24.10.2022 doorgestuurd door de gemeente naar de DVZ, met melding dat het gaat om een automatische verlenging. De DVZ heeft trouwens nergens betwist dat er sprake is van een verlenging van de machtiging van verblijf van verzoeker als student. De verblijfskaart betreft slechts het instrumentum en het verval van die kaart doet geen afbreuk aan het negotium, namelijk de onderliggende machtiging tot verblijf.

De bestreden beslissing maakt geen melding van het feit dat verzoeker gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk als student. De DVZ heeft onzorgvuldig gehandeld.

Daarnaast schendt de DVZ het redelijkheidsbeginsel. De DVZ schendt eveneens het rechtszekerheidsbeginsel.

De DVZ heeft het verblijfsrecht van verzoeker toegekend als student op een ogenblik dat hij zich rechtmatig op het grondgebied bevond. Verzoeker heeft zijn studies met ernst aangevat. Hij slaagde in zijn eerste jaar en zit nu in het tweede jaar. In bijlage 2 getuigenissen van de Thomas More Hogeschool. De raadvrouw van verzoeker wordt trouwens voortdurend gebeld door docenten van de school, die het niet kunnen vatten dat verzoeker nog steeds de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Hij mist examens, ...

Het is volstrekt onaanvaardbaar dat de DVZ verzoeker nu hij reeds in het tweede jaar zit van zijn studies wil terugsturen naar Marokko met de missie dat hij aldaar een visum D moet aanvragen. Hiermee wordt het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Men vindt zelfs argumenten in overvloed om de DVZ kwade trouw te verwijten."

De Raad stelt vast dat in het arrest nr. 280 107 van 14 november 2022, aangaande verzoekers verblijfsrechtelijke situatie, het volgende werd gesteld:

"Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij blijkt dat zij op 31 oktober 2022 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Dit attest vermeldt dat de verzoekende partij zich gemeld heeft bij het gemeentebestuur om het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene waarop hij recht heeft te ontvangen en dit attest voorlopig het verblijf dekt tot 15 december 2022. Uit stukken voorgelegd door de verwerende partij, meer bepaald e-mailverkeer van donderdag 10 november 2022 met de gemeente Etterbeek, blijkt dat de gemeente de bijlage 15 heeft afgeleverd omdat het dossier van de student volledig was en in orde, dat de nieuwe A-kaart nog niet opgevraagd was alsook dat het dossier op 24 oktober 2022 werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het gaat om een "prolongation d'office" (eigen vertaling: automatische verlenging). De verwerende partij betwist ter terechtzitting niet dat uit deze stukken blijkt dat er sprake is van een vernieuwing of verlenging van de machtiging tot verblijf, doch stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dossier niet heeft ontvangen.

Uit het grensverslag van 6 november 2022 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt voorts dat door de politiebeambte bij het vermelden van het verblijfsdocument geldig tot 31 oktober 2022 werd gesteld: "Kaart is vervallen sinds 31/10/2022, betrokkene verklaart dat hij een nieuwe aangevraagd heeft". Eveneens blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van de grenscontrole een kopie van het

standaardformulier waarmee de vreemdeling de verlengingsaanvraag indient in het kader van artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 12 oktober 2022 heeft voorgelegd.

2.2.4. In de huidige stand van het geding moet aangenomen worden, gelet op de communicatie van de gemeente Etterbeek, dat de verzoekende partij heden gemachtigd is tot verblijf als student. Dit wordt overigens, het weze herhaald, ter terechtzitting niet betwist door de verwerende partij. Het feit dat de gemeente Etterbeek ook stelt dat de bijlage 15 niet afgeleverd zou zijn geweest indien geweten was dat de verzoekende partij zich in het buitenland bevond, doet geen afbreuk aan de mededeling van die gemeente dat het dossier van de student volledig was en in orde, alsook dat het dossier op 24 oktober 2022 werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het gaat om een “prolongation d’office”. De verblijfskaart betreft slechts het instrumentum en het verval van die kaart doet nog geen afbreuk aan het negotium, te weten, de onderliggende machtiging tot verblijf.

Niettegenstaande de verwerende partij reeds voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij een aanvraag tot vernieuwing van haar verblijfskaart had ingediend, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing hiernaar onderzoek heeft verricht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat de verzoekende partij gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk als student. Nu op het eerste gezicht niet kan vastgesteld worden dat het feit dat de verzoekende partij gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk als student niet relevant is bij het afleveren van een beslissing tot terugdrijving waarbij wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot verblijf en niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, komt de handelswijze van de verwerende partij, door geen onderzoek te verrichten naar het al dan niet gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk als student en de gevolgen hiervan, prima facie onzorgvuldig voor.”

Er dient te worden opgemerkt dat verweerder de in voorliggende zaak bestreden beslissing tot terugdrijving weliswaar anders heeft gemotiveerd dan de ten aanzien van verzoeker op 6 november 2022 genomen beslissing, die bij arrest van 14 november 2022 werd geschorst, doch hierbij schijnbaar is voorbijgegaan aan het feit dat in voormeld arrest werd aangegeven dat “in de huidige stand van het geding moet aangenomen worden, gelet op de communicatie van de gemeente Etterbeek, dat de verzoekende partij heden gemachtigd is tot verblijf als student.”

De Raad benadrukt dat uit de bijlage 15, die werd opgesteld door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Etterbeek, blijkt dat verzoeker zich heeft aangeboden om de verblijfstitel “waarop hij recht heeft” te ontvangen. In voormeld document wordt verwezen naar artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) dat luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven, voor zover de vreemdeling in de registers mag worden ingeschreven of het recht heeft om een dergelijke verblijfs- of vestigingstitel of verblijfs- of vestigingsvergunning te bekomen.”

Er blijkt niet waarop de overweging in de bestreden beslissing dat de bijlage 15 “geen enkel bevestigend karakter inzake automatische verlenging van zijn verblijf [heeft]” is gebaseerd.

Uit artikel 103, § 2, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – een bepaling die verweerder in zijn nota met opmerkingen uit het oog verliest – blijkt dat de burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfstitel zelf kan vernieuwen indien hij heeft vastgesteld dat aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. Er wordt door verweerder niet aangetoond dat in casu nog enige bevestiging door hem zou vereist zijn en dat de beslissing die werd genomen door de burgemeester of zijn gemachtigde op zich niet zou toelaten vast te stellen dat een aanvraag tot hernieuwing van een verblijfsmachtiging werd ingewilligd.

De bijlage 15 die werd opgesteld door het hiertoe bevoegde bestuur laat derhalve toe te oordelen dat verzoeker heeft gevraagd om hem in het bezit te stellen van een nieuwe verblijfstitel en dat werd

vastgesteld dat hij aan de voorwaarden hiertoe voldeed, doch dat het gemeentebestuur in de onmogelijkheid was om hem deze verblijfstitel dadelijk af te geven.

Gelet op het voorgaande moet, in voorliggende zaak, worden aangenomen dat verzoeker gerechtigd is om te beschikken over een verblijfstitel en dat het feit dat hij deze nog niet heeft het gevolg is van het feit dat het bevoegde bestuur hem niet dadelijk materieel in het bezit kon stellen van deze titel. In deze omstandigheden is het kennelijk onredelijk om de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een verblijfstitel, *“waarop hij recht heeft”*, aan te voeren als motief om hem de binnenkomst in het Rijk te weigeren.

Verzoeker kan prima facie worden gevolgd in zijn betoog dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het enig middel is, in de aangegeven mate ernstig.

2.3. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond verstrekt verzoeker de volgende toelichting:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen.

Verzoeker heeft binnenkort examens die hij niet zal kunnen meedoen in geval van terugnrijving. Naar alle waarschijnlijkheid zal hij ook een schooljaar missen, gelet op alle formaliteiten en de duur die deze in beslag nemen om te kunnen terugkeren naar België. Verzoeker is student en werd om die reden gemachtigd tot verblijf in België.”

De Raad stelde hieromtrent in het arrest nr. 280 107 van 14 november 2022 reeds het volgende:

“Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daar de verzoekende partij alhier studeert en het niet wordt betwist dat zij om die reden ook gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.”

Er zijn, gezien wat reeds bij de bespreking van het middel werd vastgesteld en mede gelet ook op het feit dat het bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker ondertussen reeds een examen miste, geen redenen om deze zienswijze te verlaten.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK